

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/110/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5717210835
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Cabadajová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5717210835.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a členov senátu JUDr. Miroslava Jamricha a JUDr. Gabriely Veselovej, v právnej veci žalobkyne: P. I., nar. X.X.XXXX, bytom S. X, XXX XX O., právne zastúpená: AK JUDr. Repáš a partneri, s.r.o. so sídlom M.R. Štefánika 25, 036 01 Martin, IČO: 50711776, proti žalovanej: B. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. Q. X, XXX XX Q., právne zastúpená Advokátskou kanceláriou JUDr. Vladimír Kašuba, PhD. so sídlom Z. XX, XXX XX Q., o zaplatenie 1.375,- eur, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 5C/41/2017-115 zo dňa 6.02.2019, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd ako súd prvej inštancie v predmetnom spore rozhodol nasledovne:

I. Súd žalobu žalobkyne zamietal.

II. Žalovaná má voči žalobkyňi nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 100%. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po právoplatnosti tohto rozsudku.

V dôvodoch svojho rozhodnutia poukazuje na ust. § 657, § 100, § 101 Občianskeho zákonníka a vykonané dokazovanie konštatoval nasledovné skutkové a právne závery:

Medzi žalobkyňou a žalovanou mala byť uzavretá ústna zmluva o pôžičke, na základe ktorej mala žalobkyňa žalovanej poskytnúť dňa 28.01.2014 sumu vo výške 2 458,- eur, a to bezhotovostným prevodom na účet žalovanej, ďalej dňa 27.01.2014 mala žalobkyňa uhradiť životné poistenie žalovanej vo výške 211,90 eur a dňa 1.02.2014 mala žalobkyňa žalovanej v hotovosti odovzdať sumu vo výške 330,10 eur. Dňa 10.02.2014, po poskytnutí peňažných prostriedkov, mala byť medzi žalobkyňou a žalovanou uzavretá písomná zmluva o pôžičke, ktorou sa žalovaná zaviazala vrátiť žalobkyňi sumu vo výške 3 000,- eur v pravidelných mesačných splátkach vo výške 55,- eur, počnúc dňom 10.02.2014. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázať, že medzi žalobkyňou a žalovanou bola uzatvorená ústna zmluva o pôžičke podľa ust. § 657 Občianskeho zákonníka. Z citovaného ust. § 657 Občianskeho zákonníka vyplýva, že pre uzavretie zmluvy o pôžičky sa nevyžaduje písomná forma. Táto zmluva, v zmysle uvedeného, môže byť uzavretá konkludentným spôsobom prípadne ústne tak, ako tomu bolo v tomto prípade. Medzi stranami sporu bolo nesporné uzatvorenie ústnej zmluvy o pôžičke a poskytnutie peňažných prostriedkov vo výške 2 458,- eur, ku ktorému malo dôjsť dňa 28.01.2014 bezhotovostným prevodom na účet žalovanej. Žalobkyňa sa podanou žalobou voči žalovanej domáha zaplatenia dlžnej sumy vo výške 1 375,- eur, ktorá predstavuje zostatok pôžičky poskytnutej žalovanej dňa 28.01.2014 a pozostáva zo splátok, splatnosť ktorých nastala v období od 8/2015 do 8/2017. Svoj nárok uplatnený podanou žalobou žalobkyňa odvodzuje od Zmluvy o pôžičke, ktorá mala byť medzi žalobkyňou a žalovanou uzavretá dňa 10.02.2014, ktorou sa žalovaná zaviazala splácať poskytnutú sumu pôžičky v pravidelných mesačných splátkach vo výške 55,- eur počnúc dňom 10.02.2014.

Žalovaná v priebehu konania spochybnila pravosť svojho podpisu na zmluve o pôžičke zo dňa 10.02.2014, od ktorej žalobkyňa odvodzuje svoj nárok uplatnený podanou žalobou. Žalobkyňa navrhla vo veci znalecké dokazovanie, predmetom ktorého malo byť určenie pravosti podpisu žalovanej na zmluve o pôžičke. Žalobkyňa však v súdom uloženej lehote nezložila zálohu na znalecké dokazovanie, súd tak navrhnuté znalecké dokazovanie nevykonal. Z vyšetrovacieho spisu OR PZ Martin ČVS: ORP-229/2-VYS-MT-2017 vo veci zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, v rámci ktorého bol vypracovaný znalecký posudok, predmetom ktorého bolo určenie pravosti podpisu žalovanej na zmluve o pôžičke, ktorá mala byť uzatvorená dňa 10.02.2014, súd zistil, že podpis žalovanej na zmluve o pôžičke nie je možné uznať za podpis žalovanej, vzhľadom na výskyt niektorých podobných až zhodných rukopisných charakteristík, nie je však možné žalovanú ani jednoznačne vylúčiť ako pisateľku tohto podpisu

Nakoľko žalovaná v priebehu konania účinne spochybnila svoj podpis na zmluve o pôžičke zo dňa 10.02.2014, v rámci ktorej malo byť medzi žalobkyňou a žalovanou dohodnuté plnenie poskytnutej pôžičky v splátkach a žalobkyňa súdu v priebehu konania nepreukázala opak, zmluvu o pôžičke, ktorá mala byť medzi žalobkyňou a žalovanou uzatvorená dňa 10.02.2014 nemožno považovať za dôkaz v konaní. Súd v zmysle uvedeného pri posudzovaní plynutia premlčacej doby na uplatnenie nároku žalobkyne vychádzal z ústnej zmluvy o pôžičke, uzatvorenie ktorej mal súd z vykonaného dokazovania za preukázané a uzatvorenie ktorej žiadna zo strán sporu v priebehu konania nespochybnila. Na základe ústnej zmluvy o pôžičke boli žalovanej dňa 28.01.2014 poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 2 458,- eur. Nakoľko medzi stranami sporu splatnosť pôžičky, prípadne plnenie poskytnutej pôžičky v splátkach nebola dohodnutá, splatnosť poskytnutej pôžičky nastala deň nasledujúci po poskytnutí pôžičky, t.j. dňa 29.01.2014, kedy žalobkyňa začala plynúť trojročná premlčacia doba na uplatnenie nároku vyplývajúceho zo zmluvy o pôžičke na súde. Žaloba bola na tunajšom súde osobne podaná dňa 28.08.2017, t.j. po uplynutí zákonom stanovenej premlčacej doby. Nárok žalobkyne tak súd považuje za premlčaný a žalobu žalobkyne zamietol.

Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania aplikoval ust. § 255 a § 262 CSP.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku okresného súdu podala odvolanie žalobkyňa. Navrhovala odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok okresného súdu zrušiť a o trovách konania rozhodnúť tak, aby trovy konania znášali strany samostatne.

Vo svojom odvolaní poukázala na to, že zamietnutie žaloby bolo jej názoru unáhlené a neopodstatnené, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko súd nebral do úvahy jej finančnú situáciu a zdravotné problémy, ktoré zdokumentovala a doložila na súd pred pojednávaním v 12/2018. Je onkologický pacient a samoživiteľka maloletej dcéry, spláca hypotéku a podstupuje liečbu, ktorá si vyžaduje nemalé finančné prostriedky a vzhľadom na recidívu ochorenia a následnú operáciu v termíne 9/2018 nebolo v jej silách uhradiť preddavok na súd na zaplatenie súdneho znalca. Momentálne je stále PN a keďže je živnostník, jej príjem je závislý od výkonu práce.

V konaní vedenom na okresnom súde pod sp.zn.16C/317/2015 žalovaná nepopiera poskytnutie pôžičky, kde jej súd uložil dlžné splátky uhradiť na jej účet do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, čo žalovaná dodnes neurobila, bola nútená podať na ňu exekúciu, no napriek tomu dodnes nemá splátky uhradené. Podľa jej názoru ide len o špekuláciu ohľadne pravosti podpisu na zmluve o pôžičke zo dňa 10.2.2014, pričom jej právny zástupca využil dobu premlčania kvôli úmyselne odročeným pojednávaniam z dôvodu neprítomnosti žalovanej v kauze tohto sporu. Je si 100 % istá, že zmluvu o pôžičke žalovaná podpísala, a preto žiada o možnosť vykonania dokazovania pravosti podpisu žalovanej na zmluve o pôžičke zo dňa 10.2.2014. Žiada o odpustenie poplatku za súdneho znalca, nakoľko jej bol priznaný plný invalidný dôchodok a výdavky na liečbu predstavujú pre ňu mesačne nemalé finančné prostriedky.

3. Proti rozsudku okresného súdu v zákonom stanovenej lehote podala žalobkyňa odvolanie aj prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Navrhovala odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok okresného súdu zrušiť.

Odvolanie podala z dôvodu, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Dôvody odvolania sú kumulatívne, ako aj samostatne vedú k prijatému záveru, že vynesovaný rozsudok je nezákonný, je ho potrebné zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie prvého stupňa.

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaná nerozporuje poskytnutie peňažnej pôžičky zo strany žalobkyne. Skutočnosť, či bola pôžička poskytnutá najskôr na základe ústnej zmluvy o pôžičke, následne bola vyhotovená písomná zmluva o pôžičke, túto skutočnosť rozporuje len žalovaná strana. Ani jedna

zo strán sporu nerozporuje skutočnosť, že táto pôžička finančných prostriedkov bola poskytnutá dňa 28.1.2014 a že táto pôžička bola postupne splácaná. Toto iba dokumentuje tvrdenie žalobkyne, že podpis na zmluve je podpisom žalovanej, ktorá tento vyhotovovala u seba v byte za prítomnosti žalobkyne. Za takéhoto stavu je potom nesprávne posúdená otázka premlčania, lebo nebol stanovený termín zaplataenia podľa ústnej dohody, ale podľa písomnej dohody a vtedy nie je nárok premlčaný. Nebolo počas konania zodpovedané, prečo potom žalovaná splácala dlžnú sumu v splátkach, a to nasledovne: dňa 16.5.2014 v sume 80,- eur, dňa 14.8.2014 v sume 55,- eur, dňa 30.6.2014 v sume 55,- eur, čo spolu predstavuje sumu vo výške 190,- eur, keď nepodpísala predmetnú zmluvu o pôžičke v písomnej forme. S týmto sa súd nevysporiadal v rámci odôvodnenia svojho rozsudku. Na posúdenie otázky podpisu bolo nutné vykonať znalecké dokazovanie, ktoré žalobkyňa nezáložovala so zreteľa hodných dôvodov vážneho ochorenia a straty možnosti súdom stanovený poplatok zaplatiť. Preto žalobkyňa po zlepšení a čiastočnom stabilizovaní zdravotného stavu mala záujem tento dôkaz vykonať, čo však súd svojim postupom znemožnil. Postupom súdu bolo žalobkyňi vo vážnej situácii znemožniť uplatniť právo pred súdom, čo považuje za vážny zásah do jej práv.

To, že v trestnom konaní, ktoré bolo vedené pod ČVS: ORP-229/2-VYS-MT-2017 sa jasne a zrozumiteľne nepreukázalo, že je to podpis žalovanej, nie ešte argument uneseného dôkazu v civilnom procese. V každom konaní je iný rozsah dokazovania potrebný pre rozhodnutie vo veci. Trestnoprávne dôsledky sú vyvolané inými podstatnými okolnosťami, ako v civilnej rovine. Preto sa javí potrebné v tomto konaní zodpovedať otázku vyhotoveného podpisu, čo do pravosti, lebo táto skutočnosť má skutočný aj právny dopad na hodnotenie prípadu. Skutočnosť pravosti, poprípade nepravosti podpisu žalovanej na predmetnej zmluve o pôžičke je dôležitá pre správne právne posúdenie veci.

4. K odvolaniu žalobkyne proti rozsudku okresného súdu podala písomné vyjadrenie žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Navrhovala odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť. Zároveň si uplatnila nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Vo svojom odvolaní poukazovala na to, že podľa jej názoru súd prvej inštancie nepochybil. V prípade, ak by súd prvej inštancie ponechal osud konania na vôľu žalobkyne, v konaní by sa objavili prieťahy, ktoré by nemali žiadne logické ani zákonné opodstatnenie. Ďalej trvala na tom, že žiadnu zmluvu o pôžičke nepodpisovala. Keďže takáto zmluva bola predložená ako dôkaz v súdnom konaní, obrátila sa s podnetom na prešetrenie, či nebol spáchaný zločin marenia spravodlivosti. Určite by tak neurobila, ak by predmetnú zmluvu podpísala. V trestnom konaní bol vypracovaný znalecký posudok, ktorého závery boli známe súdu prvého stupňa. Je zrejmé, že trestné konanie a civilné konanie majú odlišný charakter, no táto odlišnosť sa netýka znaleckého dokazovania. Znalecké dokazovanie, ktorého výsledkom je znalecký posudok sa riadi ustanovenia osobitného právneho predpisu. Nie je možné relevantne očakávať iný záver znaleckého dokazovania. Uviedla, že nikdy úmyselne neodročovala pojednávania s cieľom dosiahnuť uplynutie premlčacej doby. Žalobkyňi vrátila všetky skutočne požičané finančné prostriedky, a to prostredníctvom provízií za uzavretie poisťných zmlúv. Nikdy nespochybňovala, že dňa 28.01.2014 jej bola poskytnutá pôžička žalobkyňou.

5. Krajský súd ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávneným subjektom, ktorým je žalobkyňa, v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v súlade s ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie v súlade s ust. § 391 ods. 1 CSP.

6. V zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

7. V zmysle ust. § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

8. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a prislúchajúceho spisového materiálu dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je predčasné.

9. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu je zrejmé, že dôvodom zamietnutia žaloby bol záver, že žalovaná v priebehu konania účinne spochybnila svoj podpis na zmluve o pôžičke zo dňa 10.02.2014, v rámci ktorej malo byť medzi žalobkyňou a žalovanou dohodnuté plnenie poskytnutej pôžičky v splátkach a žalobkyňa súdu v priebehu konania nepreukázala opak. Zmluvu o pôžičke, ktorá mala byť medzi žalobkyňou a žalovanou uzavretá dňa 10.02.2014 nemožno považovať za dôkaz v konaní. Z uvedeného dôvodu okresný súd vychádzal z ústnej zmluvy o pôžičke, uzatvorenie ktorej mal súd z vykonaného dokazovania za preukázané a uzatvorenie, ktorej žiadna zo strán sporu v priebehu konania nespochybnila. V uvedenej ústnej zmluve, splatnosť pôžičky nebola stranami sporu dohodnutá, a preto splatnosť poskytnutej pôžičky nastala deň nasledujúci po poskytnutí pôžičky, t.j. dňa 29.01.2014, kedy žalobkyňa začala plynúť trojročná premlčacia doba na uplatnenie nároku vyplývajúceho zo zmluvy o pôžičke na súde. Žaloba na súde bola podaná dňa 28.08.2017, t.j. po uplynutí zákonom stanovenej premlčacej doby.

10. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu teda vyplýva, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno. Tento právny záver vychádzal z takého výkladu ustanovení upravujúcich tzv. dôkaznú povinnosť strany sporu, podľa ktorého, ak strana sporu poprie pravosť listiny predloženej protistranou na preukázanie skutočností na jej prospech, prechádza na túto stranu sporu dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať svoje tvrdenie, že listina nie je pravá. S takýmto výkladom sa odvolací súd nemôže stotožniť.

11. Jedným z najvýznamnejších štádií civilného sporového konania je dokazovanie. Prostredníctvom dokazovania súd zisťuje, či skutkový stav prezentovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu zodpovedá alebo nezodpovedá skutočnosti (v podstate ide o fázu verifikácie skutkových tvrdení). Predmetom dokazovania je teda skutok (fakty objektívne a realita) tvrdý stranami sporu, ktorý má význam pre rozhodnutie o merite sporu. S bremenom tvrdenia je preto neodmysliteľne späté dôkazné bremeno. V súvislosti s dokazovaním vyvstáva otázka, kto a čo je povinný v súkromnoprávnom spore preukazovať, pričom s touto otázkou nevyhnutne súvisí aj tzv. negatívna dôkazná teória. Žalobca je v zásade povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré opodstatňujú jeho ohrozené alebo porušené právo, resp. právom chránený záujem. Žalovaný je povinný (za predpokladu, že chce byť úspešný v spore) tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré právo žalobcu vylučujú. Z toho vyplýva, že v spore nedokazuje iba žalobca, ale v závislosti od procesnej situácie môže dochádzať k presunu bremena tvrdenia a dôkazného bremena na žalovaného. Z pravidla, že každý preukazuje iba svoje vlastné skutkové tvrdenia, existuje výnimka vychádzajúca zo skutočností, že od nikoho nemožno spravodlivo požadovať, aby preukazoval reálnu neexistenciu určitej skutočnosti (negatívnu skutočnosť - niečo, čo sa nestalo, čo neexistuje). Preukazovanie takejto skutočnosti je spravidla objektívne nemožné. V týchto prípadoch hovoríme o presune dôkazného bremena na protistranu. Z civilnej procesualistiky sa pre túto skutočnosť používa termín negatívna dôkazná teória. Táto teória sa uplatní vtedy, keď nie je možné neexistenciu určitej skutočnosti dokázať prostredníctvom tvrdenia iných pozitívnych skutočností, ktoré v konečnom dôsledku vedú k záveru o tom, že určitá negatívna skutočnosť je daná.

12. Na nikom nemožno totiž spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti. V konkrétnom prípade v danom spore nemožno od žalobcu požadovať, aby preukazoval, že žalovaná písomnú zmluvu o poskytnutí pôžičky nepodpísala. V takomto alebo podobnom prípade je na žalovanom, aby tvrdil a preukazoval, že zmluvu o poskytnutí pôžičky v písomnej forme nepodpísal. V prejednávanej veci mala žalobkyňa bremeno tvrdenia, že so žalovanou uzatvorila písomnú zmluvu o peňažnej pôžičke a túto pôžičku aj reálne poskytla a že žalovaná časť uvedenej pôžičky nevrátila. Z tohto bremena tvrdenia mala dôkaznú povinnosť preukázať uzatvorenie písomnej zmluvy o pôžičke, teda existenciu právneho vzťahu z pôžičky a skutočné poskytnutie pôžičky. Žalobkyňa zmluvu o pôžičke v písomnej forme súdu prvej inštancie predložila. To znamená, že tieto skutočnosti žalobkyňa preukázala. Pokiaľ sa žalovaná proti žalobe bránila tvrdením, že písomnú zmluvu o pôžičke nepodpísala, bolo jej povinnosťou svoje tvrdenie preukázať. To znamená, že mala žiadať vykonanie znaleckého dokazovania na preukázanie pravosti podpisu na písomnej zmluve o pôžičke, napriek tomu, že uvedenú skutočnosť preukazovala znaleckým posudkom v inom konaní. Preto súd prvej inštancie nesprávne žiadal od žalobkyne, i keď takýto dôkaz žalobkyňa požadovala vykonať zloženie zálohy na trovy znaleckého dokazovania a z dôvodu nezloženia zálohy, následne žalobu zamietnuť s poukazom na vykonanie iných dôkazov. Z uvedeného teda vyplýva, že dôkazné bremeno v predmetnom konaní bolo na žalovanej. Bolo povinnosťou žalovanej preukázať skutočnosti ňou uvádzané, tzn. preukázať, že podpis na písomnej zmluve o pôžičke nie je jej podpisom.

13. Odvolací súd zdôrazňuje, že aby strana sporu mohla splniť svoje zákonnú povinnosť, označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočností stranou sporu, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak strana sporu nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nesplnenie povinnosti tvrdenia, teda neunesenie bremena tvrdenia má za následok, že skutočnosť, ktorú strana sporu vôbec netvrdila a ktorá nevyšla ani v konaní najavo, spravidla nebude predmetom dokazovania. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre stranu sporu väčšinou za následok nepriaznivé rozhodnutie. Zákon stranám sporu ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti. Potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností je určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena, t.j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodné preukázané, jednak nositeľa dôkazného bremena. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jej prerozdeleniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane tej ktorej strany sporu treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t.j. pravidlo, že neexistencia niečoho majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na niekom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti, napr. od žalobcu nemožno požadovať, aby preukázal, že žalovaná nepodpísala písomnú zmluvu o pôžičke. V takomto alebo podobnom prípade je na žalovanej, aby tvrdila a preukazovala, že predmetnú písomnú zmluvu o pôžičke nepodpísala.

14. S poukazom na vyššie uvedené závery, hoci súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

15. V zmysle ust. § 391 ods. 2 CSP je okresný súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

16. S poukazom na ust. § 396 ods. 3 CSP, okresný súd rozhodne o náhrade trov odvolacieho konania v novom rozhodnutí o veci.

17. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e** je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 Civilného mimosporového poriadku, v ďalšom texte už len „CMP“).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)